

عنوان مقاله:

نقش تربیتی و پرورشی دعا در قرآن کریم و کلام معصومین

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و مطالعات اجتماعی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

علیرضا صدیقی - کارشناس شیمی کاربردی، دانش آموخته دانشگاه پیام نور اسلام آباد غرب

خلاصه مقاله:

دعا از ریشه دعو به معنی خواندن و حاجت خواستن و استمداد است و تفاوتی ندارد که به صورت مصدر باشد یا ماضی یا مضارع و سایر مشتقات آن. کلمات دعا و مشتقاتش حدود بیش از ۲۰۰ بار در قرآن بکار رفته است. واژه ی دعا در زبان عربی به ضم اول و مدآخر خوانده می شود که مصدر است و جمع آن ادعیه می باشد. دعا آن است که کسی را با صدا و کلام خود متوجه کنی ، دعا الرجل ناداه او را صدا زد. دعاء به معنی خواندن و حاجت خواستن و استمداد است و گاهی مطلق خواندن آن منظور است. علامه طباطبایی معتقد است دعا آن است که از قلب برخیزد و زبان فطرت آن را طلب کند نه این که زبان هر طور خواست حرکت کند، بدان معنا که انسان چنین حقیقتی را در باطن جان خود می شناسد و به طور روشن آن را می فهمد. ویژگی مهم این تعریف آن است که شامل هر دعایی می شود، از این رو علامه در ذیل همان عبارت با کمی فاصله می نویسد: «لذا می بینید که خدای متعال حتی آنچه را که زبان در آن حال دخالت ندارد سوال شمرده و در قرآن کریم فرموده آنچه را سوال کردید به شما عطا شده، و اجمال مطلب آن که نعم الهی قابل ذکر و سوال و احصاء نیست و هرگز با زبان آن را نخواسته اند.»

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2037226>

